

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

15 JANUARI 1937

No. 2

42e JAARGANG

»Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, den eeuwigen Vader in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voornemen en geloof hebt in Christus, zoo zal hij de waarheid er van aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes.«

Moroni 10:4.

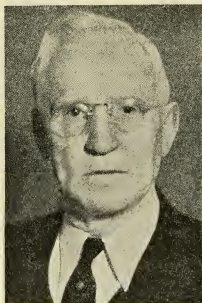
MONUMENT

opgericht voor de drie getuigen van het Boek van Mormon,
Tempelplein, Salt Lake City, Utah

Het grootste tastbare wonder der Laatste Bedeeling werd met voldoende getuigenis de wereld gegeven. De Heere liet dit onbetwistbaar bewijs niet slechts een zaak van louter geloof, doch gaf ons iets te zien, te lezen — iets, teneinde onszelf te overtuigen. Bovendien kwam het tot ons met het getuigenis van mannen, die van hetgeen zij hadden gezien en gehoord, plechtig getuigenis aflegden. (Zie artikel op bl. 30).

OUD. ALONZO AZRA HINCKLEY VAN HET QUORUM DER TWAALF APOSTELN OVERLEDEN †

Zoo vooraanstaand was het leiderschap van dezen goeden man, dat hij in de dagen zijner jongelingschap raadgever werd van zijn bisschop en 27 jaar als president van een stake heeft gearbeid, daar hem de buitengewone onderscheiding ten deel viel, zijn beminden vader in dit ambt op te volgen.

Zijn pogingen bepaalden zich echter niet uitsluitend tot den arbeid in de Kerk. Hij nam in vele raadsvergaderingen zitting, waar ernstige moeilijkheden zich voordeden met betrekking tot onderwijsproblemen en andere belangrijke factoren van het algemeen welzijn en daarin liet hij eveneens zijn opbouwenden, sterken en toenemenden invloed gelden. Zijn persoonlijkheid was zoodanig dat, waar hij ook in een beraadslaging het woord voerde, alle aanwezigen met gewijde aandacht luisterden. Zijn woorden waren zorgvuldig gekozen, het waren woorden van wijsheid.

Alonzo A. Hinckley was waarlijk een man van God,

Eenigen tijd geleden bereikte ons het bericht, dat op 22 December j.l. Oud. Alonzo A. Hinckley te Salt Lake City, Utah, is overleden. Zijn sterven was het gevolg van een ziekte, waaraan hij reeds meer dan een jaar leed. Gedurende dien tijd heeft hij manhaftig zijn lijden gedragen en zooveel als hem mogelijk was, zijn krachten in den dienst der Kerk gegeven, zelfs tijdens de maanden zijner noodlottige ziekte.

Oud. Alonzo A. Hinckley heeft een zeer druk en nuttig leven geleid. Hij werd 23 April 1870 geboren binnen het oude Cove Fort in Zuid-Utah — een door een steenen muur omsloten ruimte, door de pioniers ter bescherming tegen de Indianen gebouwd. — Dit fort werd onder toezicht van zijn vader gebouwd, die daartoe door Brigham Young was geroepen.

In 1877 werd zijn vader als president van Millard Stake aangesteld en vertrok naar Fillmore, Utah, waar de jonge Alonzo opgroeide en zijn eerste onderwijs genoot. Hij ving zijn arbeid op 14-jarigen leeftijd aan en heeft met succes zeer verschillenden arbeid verricht. Als koopman, landbouwer, onderwijzer, veefokker, regeeringsambtenaar en Kerkleider heeft hij zijn werkzaamheden verricht. 27 jaar lang was hij president der Millard en Deseret stakes.

In 1892 huwde hij Rose May Robison en vestigde zich te Hinckley, Utah, een stad genoemd naar zijn vader, die in dit land het pionierswerk had verricht. Vijf jaar later werd hij naar Nederland op zending ge-

een man zonder valsheid of bedrog, een man, die zijn aardsche loopbaan eindigde zonder een enkelen vijand, zooals het schijnt. Hij werd bovenal door hen die hem van zeer nabij kenden, het meest bemind. Geen bede om hulp of noodkreet bereikte hem te vergeefs. De minstbedeelden verblijdden zich in zijn zorgvuldigste aandacht en zorg. Hij had een hart vol oprecht medeleven met en innige liefde voor zijn medemenschen.

Vanaf menschelijk standpunt bezien schijnt het wel zeer ongelukkig, dat zulk een bekende, goede en zoo zeer noodig zijnde man van ons is weggenomen, doch met den oprechten geest van den Meester moeten wij natuurlijk en zeggen wij ook in alle oprechtheid: „Vader, Uw wil en niet de mijne geschiede.”

Hun kinderen en kindskinderen tot op de laatste generatie kunnen zich geen schooner doel en hooger ideaal stellen dan zoo te leven, dat zij hun edele voorouders, Alonzo A. Hinckley en zijn lieve vrouw, Rose May Robison, hiermede eer bewijzen.

Richard R. Lyman.

roepen. Hij kwam 29 Augustus 1897 te Rotterdam aan en arbeidde te Schiedam, Rotterdam en Amsterdam, in de laatste stad van Juni 1898 tot Mei 1900 als districts-president. Op 9 Mei 1900 verliet hij Holland wederom, teneinde naar zijn familie in Utah terug te keeren. Tijdens zijn zending onder het Nederlandsche volk heeft hij veel succes mogen boeken en zijn geheele verdere leven is hij een zeer goede vriend der Hollanders geweest.

Oud. Hinckley's huwelijk werd gezegend met veertien kinderen — negen dochters en drie zoons zijn nog in leven en allen reeds volwassen en ijverige krachten in de Kerk.

Op 24 December j.l. werd in den tabernakel te Salt Lake City een herdenkingsdienst gehouden.

Het grootte aantal belangstellenden was een overtuigend bewijs, dat deze goede man bij allen, die hem kenden, in hooge achtung stond. Gedeeltelijk werd deze dienst gewijd aan het voorlezen van een brief, welken hij ongeveer een jaar geleden aan

het Eerste Presidentschap had geschreven, nadat hij zelf beseftte, dat zijn ziekte uiteindelijk noodlottig zou blijken. Het was in werkelijkheid zijn eigen begrafenistoepspraak en een brandend getuigenis van het Herstelde Evangelie van Jezus Christus, hetwelk hij had trachten te prediken, te onderwijzen en na te leven.

Onze gevoelens gaan uit naar de treurende weduwe en haar twaalf dappere kinderen. Doch wij weten dat ook zij, evenals Oud. Hinckley zelf, worden getroost door de wetenschap, dat de opstanding der rechtvaardigen hun een wederzien zal bereiden en hen voor eeuwig vereenigd doen zijn.

VOOR JONGE OGEN

Teddy Beer's Nieuwjaarsvoornemens

Er was visite bij Teddy Beer thuis. Tante Beer en haar zontje Donsje kwamen Kerstmis en Nieuwjaar bij hen doorbrengen. Iedere dag gingen Teddy en Donsje met elkaar spelen. Donsje

was groter dan Teddy en dikwijls erg wild met spelen, en daardoor deed hij Teddy vaak pijn. Maar hij deed, of hij het niet voelde, want Donsje was zijn gast (en hij mocht dus kiezen, wat ze zouden spelen. Op Nieuwjaarsdag zeide Donsje: „Ik weet wat we moeten doen; laten we Nieuwjaarsvoornemens gaan maken”. „Goed”, zeide Teddy, hoewel hij niet wist, wat het was. Hij wilde het Donsje niet vragen en ging het dus eerst even aan zijn moeder vragen. „Wel”, zei Moeder, „als je op Nieuwjaarsdag van plan bent, het gehele jaar door iets te doen, dat je een beetje beter maakt of zal helpen, iemand anders gelukkig te maken, noem je dat een Nieuwjaarsvoornemen”. Teddy dacht even na en liep toen naar zijn neefje terug. „Ik weet al, wat ik ga doen”, zeide hij. „Elke dag ga ik naar de bron water halen, zodat moeder niet zoveel werk behoeft te doen”. „Pfff”, zei Donsje, „wat heb je dáár nu aan!” „Ja, maar ik doe het zonder mopperen”, zei Teddy, „dat hoort er óók bij”.

„Ik weet wat veel beters”, pochte Donsje, „ik ga me iedere dag oefenen tot ik zó sterk ben, dat ik het grote rotsblok voor ons huis de heuvel kan afduwen”. — „Oeh”, zeide Teddy, „dat is pas fijn!” Hij schaamde zich, dat hij niet zoiets had kunnen bedenken. Iedere dag water aansjouwen leek maar zoiets kleins.

Maar toch ging Teddy iedere dag naar de bron met twee emmers, vulde ze en droeg ze naar huis. Eerst schenen ze héél, héél zwaar. Hij moest onderweg wel twee of driemaal rusten. Maar na korte tijd kon hij ze zonder rusten thuisbrengen. Want, zonder dat hij het zelf wist, was het water sjouwen een goede oefening en hij werd iedere dag sterker en sterker.

Hij dacht dikwijls aan Donsje. „Zou hij heus sterk genoeg zijn geworden, om dat grote blok van de heuvel af te rollen? Wat zou ik 'm dat graag willen zien doen.” Eindelijk gingen Moeder en Teddy Beer bij Tante Beer op visite. Teddy kon haast niet wachten, tot men gegeten had, zo graag wilde hij met Donsje gaan spelen. „Hoe staat het met je Nieuwjaarsvoornemen”, vroeg hij dadelijk. „Kan je dat blok al naar beneden krijgen?” Donsje keek schaapachtig. „Ik heb het niet meer dan twee dagen geprobeerd”, zeide hij. „Het was veel te zwaar. Maar toch geloof ik wel, dat ik het naar beneden kan duwen, als ik het probeer”. Hij ging naar het grote rotsblok en begon te trekken en te duwen, maar het kwam nog geen centimeter van zijn plaats. Ten laatste viel hij hijgend en puffend neer.

„Toch is het heus niet zo'n groot blok”, zei Teddy. „Ik geloof, dat ik het wel kan.” En hij begon te duwen en te trekken. En je kunt het heus geloven. Het maanden lang iedere dag water de heuvel op dragen had hem zo sterk gemaakt, dat hij even duwde en trok en het blok begon de heuvel af te rollen.

„Nee maar, wat ben jij sterk”, zei Donsje, en Mamma en Tante Beer kwamen ook naar buiten klaptten in hun poten.

„Zie je nu wel, dat het toch een goed voornemen was”, zei

Teddy's moeder, „nu heb je niet alleen mij, maar ook jezelf geholpen.”

„En je heb je aan je voornemen gehouden”, voegde Tante Beer er aan toe. „Het had er niets toe gedaan, hoe goed het was geweest, als je er niet aan had blijven werken, nadat je je 't had voorgenomen.”

„Kun je altijd een Nieuwjaarsvoornemen maken, behalve op Nieuwjaarsdag?” vroeg Donsje. „Want ik wil er nu net zo één maken als Teddy Beer en ik wil me er ook aan houden.”

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR DE MAAND FEBRUARI 1937

- Z.H.V.** Eerste avond. — Theologie-les no. 5 en getuigenisvergadering.
Tweede avond. — Werk en Zaken.
Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 5.
Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 5.
- O.O.V.** Vierde avond — J. M. *Brigham Young*, les no. 6.
J. V. *Arenlezen*, les no. 12.

Bovenstaand rooster geeft aan, hoever elke organisatie aan het einde van Februari met haar werk moet zijn gevorderd. Er bestaat dus gelegenheid tot een overzicht der reeds behandelde lessen of het inhalen van onafbehandelde. Eveneens tot het geven van demonstraties der tooneellessen, een en ander overeenkomstig de plannen der O.O.V.-besturen.

CIJFERS, DIE SPREKEN

Sommige statistieken mogen droog zijn, doch de volgende cijfers, gepubliceerd door Dr. Nicholas Murray Butler, president van de Columbia Universiteit, zeker niet:

„VREDE”: De Wereldoorlog kostte — behalve de 30.000.000 menschenlevens — 400 billioen dollars (700.000.000.000 guldens). Met dat geld had men een huis van 2.500 dollars (plm. 4.400 guldens) kunnen bouwen, op een land van ongeveer 20 H.A. ter waarde van 100 dollars (175 guldens) en aan iedere familie in de Vereenigde Staten, Canada, Australië, Engeland, Wales, Ierland, Schotland, Frankrijk, België, Duitschland en Rusland zulk een haardstede hebben kunnen aanbieden.

Wij hadden aan elke stad van 20.000 en meer inwoners in elk der genoemde landen een bibliotheek ter waarde van vijf miljoen dollars (8.750.000 guldens) en een universiteit van tien miljoen dollars (17.500.000 guldens) kunnen geven. Van het resteerende hadden wij een som tegen 5 pct. kunnen uitzetten, waardoor jaarlijks aan een korps van 125.000 onderwijzers een salaris van 1.000 dollars (1.750 guldens) en eenzelfde salaris aan een ander korps van 125.000 verpleegsters kon worden uitbetaald”.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

De halfjaarlijksche conferentie van het Amsterdamsche district zal in de kerkzaal, Weteringschans 101, worden gehouden op ZATERDAG 20 en ZONDAG 21 FEBRUARI A.S.

De Zaterdagavondbijeenkomst zal om 8 uur n.m. aanvangen, terwijl de vergaderingen op Zondag zooals gewoonlijk om 10 uur v.m., 3 en 7 uur n.m. zullen worden gehouden.

President Richard R. Lyman van de Europeesche Zending heeft het voornemen, deze conferentie bij te wonen. Dit zal zijn eerste bezoek aan Nederland zijn en het is derhalve voor de leden der Kerk in dit land de eerste gelegenheid, dit lid van den Raad der Twaalven te ontmoeten.

Amsterdam opent de reeks voorjaarsconferenties.

Luistert dit geestelijk feest door uw aanwezigheid op!

Komt allen!

ZUSTERS-HULPVEREENIGING EN JEUGDWERK

Nog immer beschouwen wij de Z.H.V. als de organisatie, welke de krachten in zich heeft, om het Jeugdwerk in zijn omvangrijk werk terzijde te staan. Bij meer dan één gelegenheid werd er duidelijk op gewezen, dat de leden der Z.H.V. het instrument kunnen zijn, waardoor het Jeugdwerk ten volle aan haar doel zal kunnen beantwoorden.

Bij den aanvang van het nieuwe jaar werd in iedere gemeente den leden der Z.H.V. door middel van haar presidente schriftelijk verzocht, waar mogelijk tot het oprichten van huisklassen over te gaan. Alle gemeenten werden dus gelijkelijk aan de startlijn geplaatst. Welke onzer Z.H.V.'s zal het eerst de eindstreep hebben bereikt derhalve het hoogste aantal huisklassen hebben behaald? De daarvoor gezette tijd zal het ons uitwijzen en deze vereeniging zal naast de vreugde, daardoor beleefd, haar stoffelijke belooning, hiervoor beschikbaar gesteld, zekerlijk ontvangen.

Volgorde der Voorjaarsconferenties

Reeds thans volgen onderstaand de data, waarop de voorjaarsconferenties der districten zullen worden gehouden :

AMSTERDAM, 20 en 21 FEBRUARI

UTRECHT, 20 en 21 MAART

ROTTERDAM, 17 en 18 APRIL

GRONINGEN, 15 en 16 MEI

WAAR EN REIN

De witte wolken stonden stil te pralen,
 Wat goudomkarteld door de late stralen
 Van zon, die zonder klage' in zee verzonk,
 En hemel nog een late glorie schonk.

De zee zong voort, haar lied is niet te stillen
 Haar lied is voor de eeuwigheid bedoeld;
 In mij bezonk het laatste trotsche willen,
 En 't al te zwaar verlangen werd verkoeld.

Ik boog m'n hoofd en sloot m'n oogen even
 En dacht: Nu wordt het goed, zoo moet zijn;
 Nu wil ik voortaan goed en eerlijk leven,
 Nu zal ik leeren waar te zijn en rein.

J. K.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR FEBRUARI 1937

7 Februari. Zie instructiebrief voor Februari 1937.

14 Februari. „De sleutel tot geluk in het Evangelie is arbeidzaamheid in de Kerk'". — *De Ster* van 15 September 1934, blz. 289.

21 Februari. *Leer en Verbonden*, Afdeling 13.

28 Februari. „De Gemeenschap", *Redelijke Theologie*, Hoofdstuk XXX.

GODSMANNEN

IETS OVER HUN ROEPING

Wat is uw idee van een profeet? Hoe denkt u zich een ziener en openbaarder? Hoe beziet u dan de levende orakelen Gods, de mannen, die wij als leiders van Zijn kerk heden eeren? Wat denkt u, dat hun kenmerkende

persoonlijkheid als mannen Gods dient te zijn? Wat verwacht, verlangt u van hen?

„De Wet”, zeide een oude Joodsche rabbi, „spreekt door de tong van de zonen der menschen”. Dat is, God openbaart Zijn wil aan de menschen, inspireert hen, doch met betrekking tot het feit, deze goddelijke denkbeelden in hun eigen woorden en door hun eigen levenswandel weer te geven, zullen zij zelfstandig moeten handelen.

Dat is de eenige redelijke verklaring, welke aan de goddelijke roeping kan worden gegeven. Wij kunnen verwachten, dat een kerkambt, hetzij hoog of laag, het stempel zal dragen van het doorzicht van iemand die dit vervult.

Onze Kerkleiders zijn inderdaad instrumenten in de handen van God, doch niet, zooals een persoon een schrijfmachine zou gebruiken. Hoewel de geïnspireerde uitvoerders van Zijn wil, blijven zij niettemin tegenover Hem in hun handelen vrij persoon. Want „God gebruikt menschen, geen machines, menschen met dezelfde zwakheden, driften en hetzelfde kwaad als wijzelfen hebben, ofschoon door den invloed van Zijn Heiligen Geest gezuiverd en veredeld; menschen, waarvan een elk met zijn eigen eigenaardigheden van doen en laten — een elk met zijn eigen ontwikkeling of behoefte aan ontwikkeling — een elk met zijn eigen zienswijze der dingen — een elk door zijn verschillende levenservaringen en -lessen anders beïnvloed dan zijn medemensch. Hun inspiratie sluit geen uitschakeling van hun natuurlijke bevoegdheden in zich; ze verwoest hun persoonlijkheid niet, terwijl ze evenmin het verschil van ontwikkeling en karakter ophelt; ze vrijwaart ze zelfs niet geheel en al van aardschen hartstocht; ze maakt hen niet tot machines — ze laat hen menschen”¹⁾

Kleineert dit de dienstknechten van den Heere in uw oogen? Is het

¹⁾ Dummelow *Bible Commentary*.

N VAN HEDEN

NG — door William Mulder

niet juist in hun waar menschzijn, dat wij hun ware verhevenheid beginnen te ontdekken? En is het niet waar dat wij, naarmate wij meer aangaande hen te weten komen, meer van hen zullen gaan houden?

De Ster zal ons helpen, beter bekend te geraken met de menschen, die wij bij iedere conferentie door het opsteken der hand ondersteunen als profeten, zieners en openbaarders der Kerk. In elk nummer zal er een korte levens- en karakterschets van een elk hunner verschijnen. Wij zullen zien dat zij, ofschoon hooge ambten bekleedend, vrij zijn van den gemaakten opschik, welke des menschen ware natuur verloochent. Wij zullen bemerken, dat zij met dezelfde wilskracht en hetzelfde oprecht verlangen in hun ambt arbeidzaam zijn, welke ook hun persoonlijk leven hebben geleid. Wij zullen tot de overtuiging komen, dat zij niet onfeilbaar, doch geïnspireerd zijn — en men bedenke daarbij wel, dat inspiratie één ding is en onfeilbaarheid iets anders. Wij zullen tot de conclusie komen, dat één leven hen vervuld: het is het leven van Christus. En wij zullen ontdekken, dat het hun voortdurende arbeid is, ons de beteekenis van Zijn Evangelie in zijn volheid — en dat beteekent in zijn toepassing — duidelijk te maken. Luistert naar de woorden van President Heber J. Grant:

„Ik zal niemand vragen, in verhouding tot wat hij bezit, met zijn middelen vrijgeviger te zijn dan ik, ter bevordering van God's koninkrijk. Ik zal niemand vragen, het Woord van Wijsheid stipter te onderhouden dan ik zelf doe. Ik zal van niemand vergen, dat hij nauwgezetter en stipter is in het betalen van zijn tienden en gaven dan ik zelf ben. Ik zal niemand vragen, bereider en gewilliger vroeg te komen en laat heen te gaan en immer in nederigheid met alle geestes- en lichaamskracht te arbeiden, dan ik zelf wil.”

Alzoo zijn, in woord en daad, de profeten van het hedendaagsch Israël. Zij de Godsmannen van heden.

De taak van den Profeet . . .

„Het is mijn dagelijksche overpeinzing en meer dan mijn eten en drinken, om te weten, hoe ik de heiligen Gods tot een begrip zal brengen van de vizioenen, welke zich gelijk een overvloeiende bron voor mijn geest ontvouwen.”

Joseph Smith.

VAN DE REDACTIE

De Boek van Mormon-getuigen

„Door de mond van twee of drie getuigen zal deze waarheid bevestigd worden.”

Het is een der vooraanstaande eigenschappen der menschelijke ziel, wat ze hoort in twijfel te trekken, wanneer het geheel en al onredelijk schijnt. Zulk een houding is te prijzen. Indien dit niet zoo ware, dan zou de menschelijke familie heen en weer worden geslingerd, van het eene denkbeeld naar het andere, zonder een ernstig onderzoek naar de waarheden of verkeerdheden, welke aan alle leeringen — godsdienstige, politieke, aardrijkskundige cultureele, literaire etc. — ten grondslag liggen. Het feit, dat de mensch denkt en onderscheidt, onderscheidt hem van de dieren des velds, de vogelen des hemels en de visschen der zee. Het stelt hem tot vooruitgang maken in staat, het doet hem door de ondervindingen van anderen leeren en zijn eigen lichtbakens bouwen op de grondslagen, door de nalatenschap van het verleden gelegd.

De Heere — Wiens goddelijk verstand ons beter kan begrijpen, dan wij ooit onszelven kunnen begrijpen — weet, dat dit een door God gegeven bekwaamheid is. Toen Hij derhalve in deze laatste bedeeing Zijn Kerk wilde vestigen, maakte Hij het zoodanig, dat er getuigen zouden zijn, die aangaande hetgeen zou voortkomen, getuigenis konden afleggen. De vertaling en uitgave van het *Boek van Mormon* waren ter vestiging van het Koninkrijk van God op aarde in deze laatste dagen noodzakelijke stappen. Hier was een boek, hetwelk beweerde, een wonderlijken oorsprong te hebben en een deel der goddelijke geschriften te zijn. Hoe kon de gewone mensch weten, dat het werkelijk was, wat het beweerde te zijn?

De Heere beschikte, dat er zoo ten volle van getuigd zou worden, dat niemand zijn echtheid zou betwijfelen. Behalve de vertaler getuigden er elf getuigen aangaande zekere feiten er van. Welke eigenschappen zijn noodzakelijk, teneinde iemand een betrouwbare getuige te doen zijn? Een onderzoek toont aan, dat de volgende factoren noodzakelijk zijn:

1. Bekwaamheid, de waarheid te vertellen.
2. Verlangen, om zulks te doen.
3. Gewilligheid daartoe.

Zij, die getuigenis gaven aangaande de waarachtigheid van het *Boek van Mormon*, voldoen aan deze vereischten. Hun leven, vanaf hun jeugd tot hoogen ouderdom, bevestigt deze bewering. Dat zij de waarheid vertelden, blijkt bij het doorlezen van hun getuigenis, uit een onderzoek naar hun houding hiertegenover in latere jaren en uit hun betrekkingen tot datgene, waarvan zij getuigenis gaven.

Neemt wel goede nota van de bewering der Drie Getuigen :

„Zij het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken, tot wie dit werk zal komen, dat wij door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus, de platen hebben gezien, welke dit verslag bevatten, hetwelk een verslag is van het volk van Nephi, eveneens van de Lamaniëten, hunne broederen, en van het volk van Jared, dat van den toren kwam van welken is gesproken geworden. En wij weten ook, dat het vertaald is door de gave en macht Gods, want zijne stem heeft het ons bekend gemaakt. Daardoor weten wij zeker, dat het werk waarheid is. Wij getuigen eveneens, dat wij het graveerwerk, hetwelk op de platen is, gezien hebben; dat het ons getoond is geworden door de macht Gods en niet door die van den mensch. Wij maken met nederige woorden bekend, dat een engel Gods uit den hemel nederdaalde en de platen voor ons bracht, zoodat wij ze zagen en het graveerwerk op de zelve. Wij weten, dat het door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus is, dat wij ze aanschouwden en geven getuigenis, dat deze dingen waarachtig zijn; en het is wonderlijk in onze oogen. Niettemin, de stem des Heeren gebood ons, dat wij hiervan getuigenis zouden geven. Om gehoorzaam te zijn aan de geboden van God, geven wij getuigenis van deze dingen. Wij weten, dat indien wij getrouw zijn in Christus, wij onze kleederen zullen reinigen van het bloed aller menschen, vlekkeloos zullen bevonden worden voor den rechterstoel van Christus en eeuwig met hem zullen wonen in den hemel. En de eere zij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest, welke zijn één God. Amen.

Oliver Cowdery.

David Whitmer.

Martin Harris.

Kon iets anders duidelijker zijn? Werd er ooit een goddelijk wonder beter bevestigd? Heeft het den toets des tijds doorstaan? Iedere Heilige der Laatste Dagen weet het antwoord op deze vragen. De getuigen vertelden de waarheid. Heden staat daar het *Boek van Mormon* als het tastbaar wonder van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus op de aarde. Het zal leven en getuigenis blijven geven van God's handelingen met Zijn kinderen in deze bedeeeling, totdat het Koninkrijk, hetwelk het helpt vestigen, „is voortgerold en de geheele aarde heeft vervuld”.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 1en en 2en Zondag in Februari 1937.

HOOFDSTUK XXII.

Een tijd van somberen tegenstand

De laatst vermelde toespraak van onzen Heere in de synagoge te Kapernaum, welke kort op het wonder van het voeden der vijf duizend en het wandelen op het water volgde, kenmerkte den aanvang van een ander tijdperk in de ontwikkeling van Zijns levens arbeid. Het was ten tijde van een naderend Paschafeest ¹⁾ en tijdens een daarop volgend Pascha, een jaar later dus zou Hij, zooals men zal zien, voor Zijn dood worden verraden. Ten tijde, waarvan wij nu spreken, ging Hij derhalve het laatste jaar Zijner bediening in het vleesch in. Doch de beteekenis van de gebeurtenis is anders en grooter dan dat van een chronologische datum-bepaling. De omstandigheid kenmerkte een ommekeer in het getij van populaire achting voor Jezus, welke tot nu toe was toegenomen en nu begon te dalen. Het is waar, dat Hij bij vele vroegere gebeurtenissen voortdurend werd becritiseerd en openlijk aangevallen door klagende Joden; doch deze sluwe en zelfs venijnige critici behoorden meestendeels tot de leidende klassen; het gewone volk had Hem graag gehoord en velen hunner waren dit werkelijk blijven doen ²⁾; niettemin was Zijn populariteit in Galilea tenminste gaan afnemen. Het laatste jaar Zijner aardsche bediening deed zijn intrêde met een ziften van de menschen, die in Zijn woord beleeden te gelooven en dit beproevingsproces, dit onderzoek en deze scheiding zouden tot het einde toe doorgaan.

Of Jezus dit Paschafeest heeft bijgewoond is ons niet bekend; en het is redelijk aan te nemen, dat omreden de stijgende vijandschap aan de zijde der oversten, Hij bij die gelegenheid niet naar Jeruzalem is geweest. De veronderstelling, of een der Twaalven naar het feest is opgegaan, is nutteloos; er wordt niets omtrent vermeld. Het is zeker, dat onmiddellijk na dien tijd de geheime naspeurders en spionnen, welke vanuit Jeruzalem naar Galilea waren gezonden om Jezus in het oog te houden, in hun critische spionnage actiever waren dan ooit te voren. Zij gingen Zijn voetstappen na, sloegen iedere handeling en iedere overtreding of veronachtzaming der traditioneele of gewone naleving der voorschriften gade, en waren voortdurend op hun hoede, om Hem voor een overtreder uit te maken.

Ceremonieele wasschingen „en andere dergelijke dingen” ³⁾

Kort na het Pascha, waarnaar is verwezen en wellicht in overeenstemming met een door de Joodsche oversten genomen besluit,

¹⁾ Joh. 6:4; Aanteekening 1.

²⁾ Mark. 12:37.

³⁾ Matth. 15:1-9; Mark. 7:1-13.

werd Jezus door een aantal Farizeën en schriftgeleerden bezocht, die van Jeruzalem waren gekomen en protesteerden tegen de veronachtzaming der traditioneele vereischten door Zijn volgelingen. Het schijnt, dat de discipelen en bijna zekerlijk de Meester Zelf tot dusverre „de inzettingen der ouden” hadden overtreden, door het nalaten der ceremonieele wassing der handen voor het eten; de Farizeesche critici waren aan het foutzoeken en kwamen om uitleg vragen en indien mogelijk rechtvaardiging. Markus zegt ons, dat de discipelen er van werden beschuldigd, met „onreine”, of zooals de kanteekening het aangeeft, met „ongewasschen” handen hadden gegeten en aangaande de gewoonte, welke de discipelen volgens hun zeggen hadden nagelaten, lascht hij het volgende kort en duidelijk in: „Want de Farizeën en al de Joden eten niet, tenzij dat zij eerst de handen dikmaals wasschen, houdende de inzetting der Ouden; en van de markt komende, eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewasschen zijn. En vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wasschingen der drinkbekers en kannen, en koperen vaten en bedden”.¹⁾

Men dient wel goed in gedachten te houden, dat de tegen de discipelen ingebrachte beschuldiging die van ceremonieele onreinheid was, geen lichamelijke onreinheid of veronachtzaming van gezondheidsvoorschriften; men zeide, dat zij met ongewasschen of onreine handen hadden gegeten, niet speciaal met vuile vingers

Bij al de uitwendige plechtigheden van hun door de menschen gemaakte godsdienstige dweperij stonden de Joden zeer op buitengewone accurate; tegen iedere mogelijkheid van ceremonieele onreinheid werd zorgvuldig gewaakt en de gevolgen daarvan moesten door voorgeschreven wasschingen worden ongedaan gemaakt.²⁾

Op de vraag: „Waarom overtreden Uwe discipelen de inzettingen der Ouden? want zij wasschen hunne handen niet, wanneer zij brood zullen eten”, gaf Jezus geen direct antwoord; doch Hij stelde hun de wedervraag: „Waarom overtreedt ook gij het gebod Gods, door uwe inzetting?” Den Farizeën moet dit als een zeer scherp verwijt hebben geklonken; want de rabbijnen hielden het er voor, dat een strenge nakoming van de inzettingen der ouden belangrijker was dan het waarnemen van de wet zelf; en Jezus stelde in Zijn tegenvraag hun geliefde tradities als zijnde in directen tegenstrijd met het gebod van God. Naast hun nederlaag citeerde Hij de profetie van Jesaja en paste op hen, die Hij geveinsden noemde, des profeten woorden toe: „Wel heeft Jesaja van u geprofeteerd, zeggende: Dit volk genaakt Mij hunnen mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; Doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leerlingen, die geboden van

¹⁾ Volgens de Oxford kanteekening is „bedden” een meer letterlijke benaming dan „tafels”, waarmede de banken, waarop de eters aan tafel lagen, worden bedoeld. Zie hoofdstuk XVIII.

²⁾ Aanteekening 2.

menschen zijn".¹⁾ Met verdiende heftigheid paste Jezus de les op hun geweten toe, en verklaarde, dat zij de geboden van God terzijde hadden gezet, teneinde de inzettingen der menschen te kunnen volgen.

Deze beschuldigende bewering werd gevolgd door het aanhalen van een niet te ontkennen voorval: Mozes had het directe gebod van God overgebracht door te zeggen: „Eert uwen vader en uwe moeder” en had de vastgestelde straf voor buitengewone gevallen van onkinderlijk gedrag aldus bekend gemaakt: „Wie ook zijnen vader of zijne moeder vloekt, die zal zekerlijk gedood worden”,²⁾ doch deze wet, ofschoon direct door God aan Israël gegeven, was zoo geheel en al verdrongen, dat iedere ondankbare en slechte zoon een geschikte manier kon vinden, welke hun inzettingen wettelijk hadden gemaakt, om aan alle kinderlijke verplichtingen te ontkomen, ook al waren zijn ouders hulpbehoevend.

Indien een hulpbehoevende vader of moeder een zoon om hulp vroeg, had hij slechts te zeggen — Wat u mij vraagt is korban — of met andere woorden, een gave aan God; en hij werd wettelijk vrijgesteld van alle voorwaarden tot het voorzien in het onderhoud van zijn ouders.³⁾ Ook aan andere verplichtingen kon desgelijks worden ontkomen. Wanneer werd verklaard, dat het een of ander vast- of persoonlijk goed „korban” was, werd dit algemeen opgevat als een bewering, dat het aldus aangeduide bezit aan den tempel was gewijd of tenminste bestemd was, om voor kerkelijke doeleinden te worden gebezigd en eventueel aan de leiders kon overgaan, ofschoon de gever er zekeren tijd, zelfs wel tot het einde van zijn leven, bezit over bleef uitoefenen. Zeer dikwijls werden de bezittingen „korban” genoemd voor andere doeleinden dan toewijding voor kerkelijk gebruik. Het gevolg van zulke vastgestelde ofschoon volkomen onwettelijke en verderfelijke inzettingen was, zooals Jezus met nadruk aan de Farizeën en schriftgeleerden verklaarde, om het woord van God krachteloos te maken en Hij voegde er aan toe: „En andere dergelijke dingen doet gij vele”.

Zich van Zijn hooge bezoekers afwendend, riep Hij het volk te zamen en maakte hun de waarheid als volgt bekend: „Hoort Mij allen en verstaat! Er is niets van buiten in hem ingaande, hetwelk hem kan ontreinigen; maar de dingen, die van hem uitgaan, die zijn het, welke den mensch ontreinigen. Zoo iemand ooren heeft om te hooren, die hoore!” Dit was in directen tegenstrijd met rabbijnsche voorschriften en handelwijze; de Farizeën werden geërgerd, want zij hadden gezegd, dat het eten met handen, welke niet ritualistisch waren gereinigd, beteekende, dat het aangeraakte voedsel werd verontreinigd en men derhalve door het nuttigen van dit aldus verontreinigde voedsel zelf nog onreiner werd.

¹⁾ Mark. 7:6, 7; zie eveneens Matth. 15:7-9; Jes. 29:13; vergelijk de woorden van den opgestanen Christus tot den profeet Joseph Smith, in de tegenwoordige bedeeling, *P. v. Gr. W. Joseph Smith* 2:19.

²⁾ Vergelijk Gen. 20:12; Deut. 5:16; Ex. 21:17; Lev. 20:9.

³⁾ Aanteekening 3.

De apostelen wisten niet zeker, of zij des Meesters les hadden begrepen; ofschoon in duidelijke, geheel onfiguurlijke taal gegeven, geleek ze toch velen hunner een gelijkenis toe, en Petrus vroeg om uitlegging. De Heere verklaarde, dat het voedsel, hetwelk men eet, slechts een tijdelijk deel van het lichaam is; nadat het aan het doel heeft beantwoord, en wel het opbouwen der weefselen en versterken van het organisme, wordt het uitgeworpen; daarom is het voedsel, hetwelk door den mond het lichaam ingaat, slechts van geringe en voorbijgaande beteekenis in vergelijking met de uitlatingen welke vanuit den mond voortkomen, want deze zijn, indien slecht, waarlijk ontreinigend. Zooals Jezus het uitlegde: „Maar die dingen, die ten monde uitgaan, komen voort uit het hart en die ontreinigen den mensch. Want uit het hart komen voort booze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valsche getuigenissen, lasteringen. Deze dingen zijn het, die den mensch ontreinigen; maar het eten met ongewasschen handen ontreinigt den mensch niet.”¹⁾

Aanteekeningen

1. De Paschavieringen, vallende binnen den tijd van de openbare bediening onzes Heeren. — De data, waarop zich bijzondere gebeurtenissen in de bediening van Jezus voordeden, zijn moeilijk zoo in het geheel niet vast te stellen, behalve in enkele gevallen; en zooals reeds eerder vermeld en herhaald, blijkt zelfs de volgorde der gebeurtenissen onzeker te zijn. Men zal zich herinneren, dat Jezus spoedig na Zijn doop ten tijde van het Pascha te Jeruzalem was en dat bij dat bezoek, waarnaar wordt verwezen, Hij de tempelpleinen met kracht van handelaars en hun bezittingen reinigde. Dit is bekend als het *eerste* Pascha tijdens het openbare leven van Jezus. Indien het ongenoemde „feest der Joden”, waarnaar Johannes (5:1) verwijst, een Pascha was, waarvoor vele bijbelonderzoekers het houden, kenmerkte dit het einde van het jaar, volgend op het reinigen van den tempel. Gewoonlijk wordt er over gesproken en geschreven als het *tweede* Pascha tijdens de bediening van onzen Heere. Dan zou het Pascha, nabij hetwelk Jezus de vijfduizend voedde (Joh. 6:4) het *derde* zijn en sinds den doop van Jezus het verstrijken van twee jaren en een gedeelte van een jaar aangeven; zekerlijk wijst het het laatste jaar van des Heilands leven op aarde aan.

2. Ceremonieele reinigingen. — De talrijke wasschingen, welke ten tijde van Christus door het Joodsch gebruik werden vereischt, waren zooals algemeen erkend van het rabinisme en „de inzetting der ouden” afkomstig en niet in overeenstemming van de Mozaische wet. Onder zekere omstandigheden waren opeenvolgende wasschingen voorgeschreven, in verband waarmede wij dan ook melding vinden gemaakt van „eerste”, „tweede” of „andere” wateren. Het „tweede water” was noodig, om het „eerste water” af te wasschen, hetgeen door in aanraking komen met de „ongewasschen” handen onrein was geworden; en zoo achtereenvolgens met de andere wateren. Soms moesten de handen geheel en al in het water worden gestoken; dan weer moesten ze door overgieten worden gereinigd, waarbij het water dan, zulks naar den aard der veronderstelde onreinheid, over den pols of den elleboog moest loopen; dan weer moesten, zooals de discipelen van Rabbi Shammai het er voor hielden, onder zekere omstandigheden alleen de vingertoppen of de vingers tot over de knokkels worden natgemaakt. De voorschriften voor het wasschen van vaten en huisraad waren uitgebreid en nauw-

¹⁾ Matth. 15:10-20; vergelijk Mark. 7:14-23.

gezet; er waren onderscheidene wijzen, welke moesten worden toegepast op vaten van klei, hout of metaal. De vrees voor het onbewust ontreinigen der handen leidde tot vele overdreven voorzorgsmaatregelen. Daar men wist, dat de rol der Wet, de rol der Profeten en andere geschriften, wanneer eenmaal weggelegd, soms werden aangeraakt, bekrast, terwijl ook wel de muizen er aan knaagden, was er een rabbijnsch geloof, dat de Heilige Schriften of een deel er van, hetwelk vijf en tachtig letters telde (het kortste gedeelte in de wet telde dat aantal) door eenvoudig aanraken er van de handen ontreinigden. Nadat men dan ook een deel der geschriften of zelfs een geschreven gedeelte er van had aangeraakt, moesten de handen ceremonieel worden gereinigd.

Het zich vrijmaken van deze en „andere dergelijke dingen” moet inderdaad wel een verlossing zijn geweest. Jezus heeft ontkoming aan deze slavernij vrijelijk aangeboden, zeggende: „Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.” (Matth. 11:28-30).

3. »Korban« een gave. — De wet van Mozes gaf met betrekking tot eeden zekere voorschriften aan (Lev. 27; Num. 30). „Deze voorschriften”, zegt de schrijver in *Smith's Bible Dict.*, breidden de aanhangers der inzettingen uit en stelden vast, dat iemand zich door een eed kon ontzeggen, een zeker iets, hetzij voedsel of iets anders niet alleen voor zichzelf te gebruiken, doch ook om het anderen te geven of van een ander te ontvangen. Dit aldus ontzegde werd als een korban beschouwd. Onder zulk een korbaneed kon iemand zich dus van elke onaangename verplichting ontslaan. Onze Heere noemde handelwijzen van dezen aard (Matth. 15:5; Mark. 7:11) den geest der wet krachteloos maken”.

Het herziene vers, Matth. 15:5 worde als volgt gelezen: „Maar gij zegt: Zoo wie tot zijn vader of zijn moeder zal zeggen: Datgene, wat gij van mij zoudt hebben mogen ontvangen, wordt aan God gegeven; hij zal zijn vader (of zijn moeder) niet eeren”. In *Commentary on The Holy Bible*, geschreven door Dummelow, verschijnt aangaande dit verderfelijik gebruik het volgende: „Korban” hetgeen oorspronkelijk beteekent een offer of een gave aan God, werd in de Nieuw-Testamentische tijden slechts als een eed gebruikt, zonder dat dit inhield, dat het aldus beloofde werkelijk aan God zou worden geofferd of gegeven.

Wanneer een man dus zeide: „Wijn is voor zoo en zoolang korban voor mij” dan beteekende dit, dat hij zwoer, zich van wijn te zullen onthouden. Of een man zou tegen een vriend zeggen: „Alles wat gij mij zoudt willen aanbieden, is zoo of zoo lang korban voor mij”, dan beteekende dit, dat hij zwoer zoolang geen gastvrijheid of eenig ander voordeel van zijn vriend te zullen genieten. Evenzoo, wanneer een zoon tot zijn vader of moeder zeide: „Het is korban, zoo wat u van mij zou kunnen ten nutte komen”, dan zwoer hij, dat hij zijn vader of moeder op geenerlei wijze zou bijstaan, hoezeer zij dit ook zouden behoeven. Een eed van dien aard gold voor de schriftgeleerden als een vrijstelling voor iemand van den plicht, om zijn ouders te onderhouden en aldus maakten zij door hun inzetting het woord van God ongeldig”.

INHOUD

Monument drie getuigen	21	Volgorde der Voorjaarsconfer.	27
Oud. Hinckley overleden	22	Waar en rein	27
Voor jonge ogen	23	Priesterschapslessen voor Febr.	27
Lesrooster Hulporganisaties	25	Godsmannen van heden	28
Cijfers, die spreken	25	Van de Redactie:	
Amsterdamsche Conferentie	26	De Boek v Mormon-getuigen.	30
Zustershulpver. en Jeugdwerk.	26	Jezus de Christus	32